[2019] 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 39

ਮਹਾਦੇਵਾਪਾ

ਬਨਾਮ

ਕਰਨਾਟਕ ਰਿਪ ਦਾ ਰਾਜ। ਜਨਤਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ (2008 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1261)

07 ਜਨਵਰੀ, 2019

[ਅਭੈ ਮਨੋਹਰ ਸਪਰੇ ਅਤੇ ਇੰਦੂ ਮਲਹੋਤਰਾ, ਜੇ. ਜੇ.]

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 s.498A r/ws. 302 – ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ-ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੌਤ-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ-ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਸ. ਐਸ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। 498ਏ ਅਤੇ 303-ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ-ਆਯੋਜਿਤਃ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ-ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਅਕਸਰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ' ਤੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਵਾਹ ਸਨ-ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਧੀ-ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਘਰੇਲੂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਪਤੀ) ਦਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ s ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। 498-ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ)-ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੌਤ ਦਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਓਵਨ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਉਬਾਲ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਭਾਵ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬੋਤਲ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਜਬ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ

ਸੀ-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ-ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ-ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਰੱਖਿਆਃ 1. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਚੋਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੀਜਾ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਦੀ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਧੀ-ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਘਰੇਲੂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਲੰਬੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠ ਕਿਉਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਣ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਪਤੀ) ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। [ਪਾਰਸ 30,31,32,33] [47-ਈ-ਐਚ; 48-ਏ-ਬੀ]

2.1 ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕੁੱਝ ਵਾਜਬ ਏ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਉਬਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੂਜਾ, ਆਈ. ਓ., ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ, ਐੱਫ. ਐੱਸ. ਐੱਲ. ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ

ਤੇਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਵੀ ਪਈ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਮਰੇ (ਰਸੋਈ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤੀਜਾ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਚੂੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੂੜ੍ਹੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ। ਚੌਥਾ, ਜੇ ਓਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਧਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਆਉਂਦੀ। ਪੰਜਵਾਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਲਈ। ਛੇਵਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸੁਹਿਰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੱਤਵਾਂ, ਜੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਓਵਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਸੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। [ਪਾਰਸ 38-46] [48F-H; 49-A-G]

2.2 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਭਾਵ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬੋਤਲ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਆਤਮਘਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ,

ਭਾਵੇਂ ਕੁੱਝ ਗਵਾਹ ਮੁਕਰ ਗਏ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨਾਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉੱਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ। [ਪਾਰਸ 47,49] [49-ਜੀ-ਐਚ; 50-ਏ, ਬੀ-ਸੀ] ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾਃ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2008 ਦਾ 1261.

2000 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1040 ਵਿੱਚ ਬੰਗਲੌਰ ਵਿਖੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 03.01.2007 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ। ਮਲਿਕਾਰਜੁਨ ਐੱਸ. ਮਾਇਲਰ, ਮੰਜੂਨਾਥ, Ms.Umme ਸਲਮਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਆਰ. ਸੁਮਤੀ ਐਡਵਸ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ। ਜੋਸਫ ਅਰਿਸਟੋਟਲ ਐੱਸ., Mrs.Priya ਅਰਿਸਟੋਟਲ, ਸ਼ਿਵਾ ਪੀ., ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੁਣਾ ਹੰਨਾਹ ਦੱਤਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਨੀਤਾ ਸ਼ੇਨੋਏ, ਵਕੀਲ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਭੈ ਮਨੋਹਰ ਸਪਰੇ, ਜੇ. 1. ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

2000 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬੰਗਲੌਰ ਵਿਖੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ/ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ। 2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੋਸ਼ੀ) ਦਾ ਵਿਆਹ 04.06.1994 ਉੱਤੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਸੋਨਾਬਾਈ ਦਾ ਵਿਆਹ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਭੀਮਾਨੰਦ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਵਿਆਹ ਲੋਕੇਸ਼ਵਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਪੁਰ ਨਾਮਕ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

4. ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਾਗਲਕੋਟ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਕਾਲਾਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨਾਲ ਕਾਲਾਦਗੀ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ. ਆਰ. ਪੀ. ਐੱਫ. ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ।

5. ਆਈ. ਡੀ. 1 ਨੂੰ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੇ ਪਿਤਾ-ਏਕਨਾਥ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਬਾਗਲਕੋਟ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਏਕਨਾਥ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੁਝ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੁਰੰਤ ਬਾਗਲਕੋਟ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਏਕਨਾਥ ਨੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ-ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪਾਈ।

6. ਜਦੋਂ ਏਕਨਾਥ ਨੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ 6.15 ਵਜੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। 7. ਏਕਨਾਥ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1)-ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ".) ਦੀ ਧਾਰਾ 498 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੀ. ਐਸ. ਕਲਾਦਗੀ ਵਿੱਚ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਐੱਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ, ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ, ਐੱਫ. ਐੱਸ. ਐੱਲ. ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

8. ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮਿਤੀ 31.05.2000 ਦੇ ਫੈਸਲੇ/ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ

ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। 9. ਰਾਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ ਗਈ।

10. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਜ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 272 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ/ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੋਸ਼ੀ) ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇਹ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

11. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਮਲਿਕਾਰਜੁਨ ਐੱਸ. ਮਾਇਲਰ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਜੋਸਫ ਅਰਸਤੂ ਐੱਸ. ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ।

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦੋਸ਼ੀ) ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਮਲਿਕਾਰਜੁਨ ਐੱਸ. ਮਾਇਲਰ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ।

13. ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਉਲਟਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਬੂਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

14. ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਉੱਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

15. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਉਲਟ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ।

16. ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ (ਰਾਜ) ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਗਲਤ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼, ਭਾਵ ਦਾਜ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਮੰਗ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ।

17. ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ।

18. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਦੋਹਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

19. ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ 17 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ (ਵਿਆਹ ਦੀ ਮਿਤੀ 4.6.1994 ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 2.10.1995 ਹੈ)। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਔਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ 02.10.1995 ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ।

20. ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਜਾਂ/ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕੀ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ "ਕਤਲ" ਜਾਂ "ਦੁਰਘਟਨਾ" ਸੀ।

21. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ "ਦਾਜ ਮੌਤ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ/ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕੀ

ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ "ਹੱਤਿਆ" ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ "ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੌਤ" ਸੀ।

22. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਮ੍ਰਿਤਕ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ (ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮਾਂ) ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੱਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਤੋਂ Rs.4000-Rs.5000-ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ

ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਰਾਹੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ Rs.2000 ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਪਰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਉਸ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਪੈਸੇ ਭੇਜਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾੜੀ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਕਾਰਨ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਦਖਲ ਨਾਲ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ।

23. ਉਸ ਨੇ ਪਦ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਦਸਲੂਕੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਤੋਂ ਪੱਤਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ-ਸਾਵਿਤਰੀਬਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ-ਦ੍ਰੌਪਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਥਾਣੇ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨਾਲ

ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ Rs.3000 ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। 24. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇਆ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੇ ਸਰੀਰ' ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਉਹ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ' ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ।

25. ਪੀਡਬਲਯੂ-4 (ਸਾਵਿਤਰੀਬਾਈ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਮੁੱਦਿਆਂ' ਤੇ ਉੱਪਰ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਨੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਉਹੀ ਸੰਸਕਰਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

26. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਏ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰਜ਼' ਤੇ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਸਮੱਗਰੀ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦੇ।

27. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਵਾਈ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀਮੱਪਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧੀ ਸੋਨਾਬਾਈ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਵੀ ਉਸੇ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।

28. ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ-ਕ੍ਰਿਸ਼ਣੱਪਾ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੱਪਾ ਨੇ ਦੱਸੀ ਸੀ।

29. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-17 (ਕ੍ਰਿਸਟੱਪਾ) ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਏਕਨਾਥ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉੱਤੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਲਸਿਗੇਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ

ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੈਸੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

30. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੀਜਾ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਦੀ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

31. ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਧੀ-ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਲੜ੍ਹਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਘਰੇਲੂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੀ.

32. ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਦਾਰਥਕ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕੇ ਹਾਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲੰਬੀ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠ ਕਿਉਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਣ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਭੀਮੱਪਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟੱਪਾ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। 33. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਪਤੀ) ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

34. ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਕਤਲ ਸੀ ਜਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ।

35. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਘਰ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਸਬੂਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

36. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਓਵਨ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਉਬਾਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

37. ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮਾਹੌਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

38. ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਤਮਘਾਤੀ ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੌਤ ਦਾ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 39. ਪਹਿਲਾ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

40. ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਉਬਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

41. ਦੂਜਾ, ਆਈ. ਓ., ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ, ਐੱਫ. ਐੱਸ. ਐੱਲ. ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਵੀ ਪਈ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਮਰੇ (ਰਸੋਈ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

42. ਤੀਜਾ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਚੂੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੂੜ੍ਹੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ।

43. ਚੌਥਾ, ਜੇ ਓਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਧਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਆਉਂਦੀ। 44. ਪੰਜਵਾਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਲਈ। 45. ਛੇਵਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸੁਹਿਰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। 46. ਸੱਤਵਾਂ, ਜੇ ਇਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਓਵਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 47. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਭਾਵ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬੋਤਲ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੀ

ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੁਕਮਣੀ ਬਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਆਤਮਘਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 48. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੁੱਝ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਕਰ ਗਏ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

49. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਗਵਾਹ ਮੁਕਰ ਗਏ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨਾਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉੱਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

50. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ

ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ

ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate